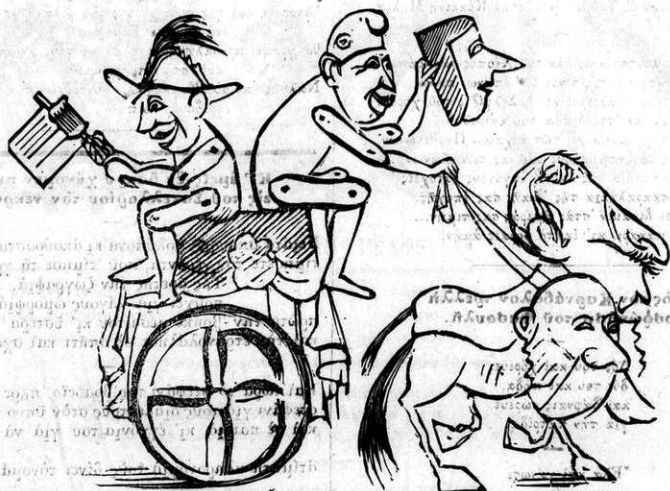

νόμος νόμος νόμος νόμος

και 'στό σβέρκο σου κτυπάς
της ακούραστιάς σου φτέρνας.

Ράνε με για να σε ράνω σεργιαντών και κορφετί,
κι' ο χορός καλὰ κρατεί,
κι' αν' αλήθεια νοιώθω πενιχά, πῶς πῶς, για χαρά σου...
ὁ χορός ἀντί ν' ἀδειάσῃ θά γεμίσῃ τάντερά σου.

Περνούσε λαί μου, σκαρτσισμὶν ἰδὼ κι' ἐκί,
μὴ γερᾶματα καὶ νεῖστα ζαγκόνηκα πανοιχί,
σπῶχνον, σπῶχνον, σκούτας, στέκα, στέα, ἱεῖδρας ἐνείας,
ὁ Κερνέβαλός σου θᾶναι, πολιοῦχος σου θεός.

Πέρου μπήκα 'στὴν Ἀθήνα, 'φάτος εἰς τὸν Παιραιά,
πούγινη τὸ Κολοσσούκα μὴ μὲν γὰρ δαίρεα.

Μὰς ἱμπρός ἡ συνοδεία... δᾶφνας δίνω, δᾶφνας πέρνω...
για σου, Κόντῃ Θεοτόκῃ, καὶ Ρωμαίκο Κουβέρνο,
για σου, κόμμα, για σου, πέρου-τῆς Βουλῆς ἀριστερά,
τῆς γραμμάλας τῆς χορτάτης τῆς βαρεῖς τὸν ταμπουρά.
Γιὰ σε, δλοι... τραγουδάει καὶ τὸν μαφάρμα-Θοδωρή,
ποὺ ξεπλέκει τὸ Κορόνι καὶ μὰς κάνει τὸν βαρύ.

'Ε! ἔ! ἔ! φωνάει κι' ἀντάραις, νὰ! περᾶ κι' ὁ Φασουλῆς,
κι' ἡ γραμμάλα μπαίνει τώρα μὲς 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς.
Νάτῃν εἰς τὸ βῆμ' ἀπάνω,
καὶ μὴ τόσα χωράτᾳ
πρῶτα πρῶτα χαιρέτᾳ
τὸν μακρὸ τὸν Κερκαπάνω.

'Ε! ἔ! ἔ! φωνάει κι' ἀντάραις,
καὶ Βουλευτικαῖς λαγύραις.
Μὰ σημαίνει τὸ κορδοῦνι καὶ δὲν βγάζουν τοιμουδιά,
ἡσυχία, σιωπή,
για ν' ἀκούσῃτε, παιδιὰ,
κι' ἡ γραμμάλα τί θὰ πῇ.

Τὴν κυττάζουν τρομασμένοι, τὰ σαγόνια τῆς κτυπᾷ,
κι' ὁ καθένας σιωπᾷ.
Μὰ τῆς ρίχνονται 'στό τέλος τὸν κορματὸν τὰ κοπέλια
μὴ ψυχῆς παροφυσμοῦς,
καὶ τῆς βγάζουν τὰ κορμῆλια
καὶ τυλίγουν τοὺς θεσμούς,
καὶ τῆς πέρουν τῆς μασίλαις ὅσοι πᾶν μὴ τὸ Δοβλέτι
καὶ μ' ἐκείναις ρακινάουν καὶ τραγανὰ ρουφετί.

'Ε! ἔ! ἔ! τί μαγκάρια μὴ τὰ μοῦτ' ἀλευρομένα!...
'στό Ταμπόν σταματᾷ
καὶ γιλιώντας ἐρωτᾷ:
«καμμιὰ σύνταξι τὸ κράτος δὲν θὰ κόψῃ καὶ για μὲνα;»

'Ε! ἔ! ἔ! τί μακαράδες, τί χεραῖς, τί χερατά!...
μὰς ἱμπρός ἡ μαγκάρια... τζοῦνι ταρᾶν ταρᾶν τατά.
Σαλπγγες, ταμπουρά, βρόντοι, κάρων κι' ἀμαζῶν σωροί,
καὶ τὸ πνεῦμα μὲς 'στὸν δρόμους ὡσὰν οὐρὸς πλημμυρεῖ,
καὶ 'στὸν ὄθονο μου τριγύρω βδελλοφᾶν καλογέροι
τραγουδοῦν χοροπηδώντας πὸς τὸ τρέβουν τὸ πιπίρι.

‘Ε! Ε! τί μασκαράδες!... γέρο-Βάκχε κίρνα με...
νὰ σφυρίκτραις καὶ ροκάνας καὶ φλογέρας καὶ βιολιά...
νὰ ‘μπορούσαμ’ ἔτσι τώρα τὴν Σταμπούλ νὰ ‘πέρναμε
καὶ νὰ ‘πήγαιναν οἱ Τούρκοι μίς ‘στὴν Κόκκινη Μηλιά.

Πυρκαϊὴ ἀπὸ μπουσούνας σὰν τοῦ Χέοπος σὰς κάνω...
τίνος εἶναι πρώτη πρώτη; τίνος εἶν’ ἰπάνω ‘πάνω;
Μὰρς ἔμπρὸς οἱ καββαλιέροι κ’ ἡ Σιλφίδες τοῦ χοροῦ,
κ’ ἂν ‘στὸ διάβα τοῦ καιροῦ
πίσουν κέτω κ’ ἡ κολώναις τῶν ἀρχαίων Παρθενῶνων,
ὁ Καρναβάλος θὰ ζήσῃ ‘στοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων,
γὰ νὰ λήθῃ σὲ παιδιὰ σὰς καὶ σ’ ἑγγόνους εὐτοχεῖς
τὰ πολλὰ μασκαράλημα τῆς ‘δικῆς σὰς ἐποχῆς,
κ’ ὅσην ἔχαιρε δικαίαν ‘στὰς ἡμέρας σὰς τιμῆν...
εἶθε, γένοιτο, μακάρι, κ’ ἑκατὸ φορεῖς ἀμήν.

Πρὸς τὸν Καρναβάλον τρελλὴν προσφώνησις τοῦ Φασουλῆ.

Δός του καὶ χόρευε,
δός του καὶ πῆδα,
καὶ δάρνας σώρευε
γὰ τὴν πατρίδα.

‘Ἐλα καὶ γένωσε
γιγαντωνίους,
ζανασιτρίωνες
στεφανωμένους.

Σκύβω γονατίζω ‘μπρὸς σου, λατρευτὲ Καρναβάλι μου,
καλῶς ἦλθες, Στρατηλάτῃ τοῦ κλεινοῦ χαρτοπολέμου.
Σερπαντίζω, κομφετίζω τοὺς πικροὺς καὶ τὰς ἀμάξας,
καὶ κυρίους ὅπως πρέπει καὶ κυρίας καρακάξας.

— τοῦ δὲ χυμῶ

‘Απλῶς τὰ δῶ σου γέριζ, καὶ μακάριος εὐλόγει
τ’ ‘Αι-λάφια τῆς σαρκίλας, ἀργοντιὰ καὶ σκυλολόγι.
Καλῶς ἦλθες... ζήτω ζήτω,
χαρτοπόλεμον κηρύττω,
καὶ τῆς δάρνας τῆς ‘δικαίς σου σὰν κατσίκα τῆς μασσῶ
καὶ προβέλλα Μακεδόνας μὴ ‘ποκάμισο χρυσό.

‘Ἔτσι σὲ θέλω πάντοτε νὰ χαρτοπολέμῃς,
κ’ ὅταν ἐσὺ μὰς ἔργασαι, τὸτ’ ἐνθουσιμαί μόνον
σὰν μασκαράς φιλόπατρις πὸς ἔχουμεν κ’ ἡμεῖς
δικαιῶμ’ ἀπαράγραπτον ‘στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Κ’ ἐγὼ μεθ’ ὧν σὲ τιμῶ μεγάλως κ’ ἑξαίρετως,
δέξου πιστὸν σου σύμβουλον κ’ ἡμὲ τὸν Φασουλῆ...
τὸν κοκκαλιέρη σκύλο μου τὸν ‘δῆλωσα κ’ ἑρίτος,
καὶ μὲ τὸν ἱπέρσασιν γὰς σαλονιοῦ σκυλι.
Πλούτος καὶ πολυτέλεια, γῆ τῆς ἐπαγγελίας,
ἑρίτος ἔγινε κ’ ὁ Γχιουλὸς σκυλι πολυτελείας.

Μέγας κατήντης σαρμὸς αὐτὸ τὸ Καρναβάλι
νὰ γίνονται φιλόανθρωποι ‘στὰ μέγαρα μὰς μάλοι.
Κ’ ἐγὼ φιλόανθρωπο χορὸ θὰ δώσω σ’ ἄλλο φύλλο μου
ὕπὲρ ἐμεῦ, τοῦ Περικλῆ, καὶ καίνους ἀπόρον.

‘στὴ σκάλα τῆς υποδοχῆς θὰ βάλω καὶ τὸ σκύλο μου
μαζί μὲ τὴν ἀπόδειξι τῆς πληρωμῆς τοῦ φόρου.

‘Ανάγκη καὶ γὰρ τοὺς χοροὺς τοῦ φιλανθρώπου κράτους
νὰ κάνωμε Ταμείο...
θὰ γράψω προσκλητήρια σ’ ὅλους τοὺς ἀνιάτους
καὶ ‘στὸ Πτωχοκομείο.
Νάλθης καὶ σὺ, Καρναβάλι, συντρέχων τὸν σκοπὸν...
ὁρεοῦθάρ λοιπόν.

Κ’ ἡμεῖς ἐν δάκρυ χύνομεν πικρὸν εἰς τοῦ Σακελλαρίου τὸν νεκρὸν.

Νεῖατά σπουδῆς πολὺπونا κ’ ἀκούραστα γεράματα...
τιμῆσετε τὸν γέροντα, ποῦ ‘τίμησε τὰ γράμματα.
Τῆς ἀρετῆς τὴν ζωγραφιά,
ποῦχει γὰρ ‘λίγους ὁμορφιά,
πρῶτα τὴν ‘βρῆκε μέσα του κ’ ὕστερα ‘στὸ βιβλίον,
καὶ τὴν ἐτρανολόγησε σὲ σπῆτι καὶ σχολεῖο.

Καὶ τώρα τὸ στεφάνι τῆς βραβεῖο ‘πῆρε μόνον,
στεφάνι γὰρ τοὺς διαλεκτοὺς ‘στὸν ὕπνο τοῦ θανάτου,
καὶ σὲ παιδιὰ κ’ ἑγγόνια του γὰρ νὰ ἐσχοῦνεν τὸν
ἀτίμητον κληρονομίαν τοὺς δίνει τὸνομά του.

Συγχαρητήριον θερμὸν πρὸς ἄνδρα τῶν ἐπιστημῶν.

‘Ο Πρύτανις Μητσόπουλος· ἐκ τῶν ἐπιστημῶν
δρᾷσιν ἰώρτασε λαμπρὰν εἰκοσιπέντε χρόνων,
κ’ ἡλάλαξαν περιχάρεις καὶ Μούσαι κ’ Ἑταῖριαί,
καὶ τοῦ Στρατήγῃ ποίημα καὶ λαμπαδηφορίαι,
καὶ τράπεζα παλυτελής μὲ Μαμμουβίου ῥόσημα
κ’ ἰχθυοσαύρους γευστικὰς κ’ ἄλλα παντοῖα πρόφικτα,
μὰ καὶ κρασοκατάνυξις ἱλαροσοβαρὰ
μὲ τόσ’ ἀστεία τοῦ ζωγιοῦ καὶ τοῦ Μισωλαρά.
Κ’ ὁ Φασουλῆς, ἂν καὶ παρὼν ‘στὴν τράπεζαν δὲν ἦτοί,
ὅμως μεγάλως ἐκτιμῶν
τὸν ἄνδρα τῶν ἐπιστημῶν,
στέρει κ’ αὐτοῦ τὸ μέτωπον μεθ’ ὧν τῶν ἐγχείρων.

Καὶ καμπόδασι ποικιλίαις, μ’ ἄλλους λόγους ἀγγελλίαι.

Πιπὶ τῆς Ἑκκαμψίας τῆς Παιδικῆς, βιβλίων
πολλῶν σπουδῶν ἰγχεῖταιν, καμψίαι
τοῦ Νίκου, τοῦ Μακρίδῃ, γατρου ‘στὴν Πόλι πρῶτου
καὶ φιλοπατριώτου.

Τῆς Πρακτικῆς Προοπτικῆς Στοιχείας, δηλαδὴ
βιβλίων περινοστάτων, ποῦ ‘τοῦραβ’ ἐν σπουδῇ
ὁ λοχαγὸς τοῦ πελίκου Ἐυσταθίου ὁ Μάντισιν,
ποῦ τῶν σπουδῶν ἡ βάσανος εἶναι γὰρ τούτων ἀνίσαις.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμητοῦ μὰς, παραλίπῃ πατριώτου,
ἐφιθύρως τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.